

Quiet

Un relat de: [Tristram](#)

Sempre miro primer a l'esquerra. Després, a la dreta. Però un cop he confirmat que per la banda dreta no ve cap vehicle, ¿qui em pot assegurar que, mentre inspeccionava la dreta, no s'hagi aproximat per l'esquerra un cotxe circulant a prou velocitat per a no haver-ne detectat la presència durant la primera comprovació? Per això no em moc, i havent ratificat que no hi ha amenaces per la dreta, torno a dirigir la mirada cap a l'esquerra per corroborar que, en efecte, no s'acosta cap cotxe. Però aquesta segona comprovació desencadena una nova inquietud: ¿i si, un cop he verificat que no hi ha risc d'investida des de l'esquerra, decideixo avançar i, just quan em desplaço endavant, confiat, el panorama de la banda dreta canvia i el brogit intimidador d'un motor anuncia l'arribada d'un vehicle? Davant aquesta possibilitat, vacil·lo, no em moc. No em vull exposar al contratemps d'haver-me d'aturar al mig de la calçada per cedir el pas al cotxe que vingui per la dreta (perquè jo sempre cedeixo el pas: desconfio de la cordialitat dels conductors) amb l'agreujant que, alhora, un altre vehicle podria sorgir de la banda esquerra (a la meua esquena, a traïció), i em trobaria així atrapat pel flux del trànsit de doble sentit, incapaç d'avançar o de retrocedir, com un sorell en una xarxa o una mosca en una teranyina; seria un presoner de l'asfalt, un naufrag urbà a la mercè d'un conductor magnànim que frenés per deixar-me creuar. No, qualsevol moviment és arriscat. I una decisió arrauxada, imprudent, poc meditada, podria posar en perill la meua integritat. Com envejo la visió perifèrica dels falcons! Com m'agradaria poder vigilar amb un sol cop d'ull, simultàniament, els dos costats del carrer! Però no ho puc fer, jo he de mirar a l'esquerra i a la dreta, alternativament, repetidament. Primer a l'esquerra, després a la dreta. I al final no em moc. Em quedo quiet.

I quan me'n canso, faig mitja volta i torno cap a casa.